

Sygn. akt II BP 29/09

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa L. F.

przeciwko Polskiemu Koncernowi Naftowemu O. S.A.

o odprawę pieniężną,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 lutego 2010 r.,

skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 lipca 2008 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie L. F. przeciwko Koncernowi Naftowemu [...] o odprawę pieniężną, wyrokiem z 14 lipca 2008 r. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego z 30 maja 2007 r.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Apelacyjnego pełnomocniczka powódki zarzuciła wyrokowi naruszenie art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji, art. 18^{3a} i art. 11³ k.p., § 4 Regulaminu grupowego zwolnienia w Regionalnej Jednostce Organizacyjnej w Warszawie z 14 czerwca 2005 r., art. 9 § 1 k.p., art. 227 k.p.c. Podniosła również że zaskarżone orzeczenie jest z powyższymi przepisami niezgodne.

Autorka skargi stwierdziła, że wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 14 lipca 2008 r. został doręczony skarżącej wraz z uzasadnieniem 23 września 2008 r., zatem

przekroczone zostały już wszystkie terminy z art. 398⁵ k.p.c. na wniesienie skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego. W rezultacie powódce nie przysługuje już w niniejszej sprawie prawo do wniesienia skargi kasacyjnej.

Ponadto w skardze podniesiono, że w niniejszej sprawie zachodzi wyjątkowy wypadek określony w art. 424¹ § 2 k.p.c. Mianowicie, skarga kasacyjna nie została wniesiona z uwagi na fakt, iż po otrzymaniu uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego stan zdrowia powódki znacznie się pogorszył, przez co powódka była bardziej zajęta walką z chorobą, aniżeli kolejnym etapem dochodzenia swoich praw w drodze skargi kasacyjnej. Potwierdzeniem kłopotów zdrowotnych powódki jest zaświadczenie lekarskie, które stanowi załącznik do niniejszej skargi. Dodatkowo powódka z uwagi na fakt, jej niskich dochodów, nie była w stanie skorzystać z profesjonalnej pomocy prawnej. W rezultacie nie uzyskała potrzebnych jej informacji, co do możliwości jakiegokolwiek wzruszenia rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przepis ten wyraża zasadę, że przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykorzystanie przez stronę przysługujących jej środków prawnych. Wyjątek od wskazanej zasady przewiduje artykuł 424¹ § 2 k.p.c. który stanowi, że w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, skarga przysługuje także od prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie wydanego przez sąd pierwszej lub drugiej instancji, jeżeli strony nie skorzystały z przysługujących im środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana

lub uchylenie orzeczenia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych.

W przedmiotowej skardze nie wypełniono warunku wykazania niemożności wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Trzeba pamiętać, że zgodnie z komentowanym przepisem skarżący musi „wykazać”, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Musi więc ujawnić i przedstawić w skardze tę okoliczność w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz w drodze stosownego wywodu dowieść jej istnienia i przekonująco uzasadnić. Oznacza to przeprowadzenie prawniczej analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. W przedmiotowej skardze jej Autorka nie tylko nie wykazała, że wzruszenie zaskarżonego postanowienia nie jest i nie było możliwe, ale przyznała, że skarga kasacyjna nie została wniesiona z uwagi na fakt, że po otrzymaniu uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego powódka była bardziej zajęta walką z chorobą, aniżeli kolejnym etapem dochodzenia swoich praw w drodze skargi kasacyjnej. Jednocześnie za zupełnie chybiony argument należy uznać stwierdzenie, że z powodu doręczenia wyroku Sądu Apelacyjnego 23 września 2008 r. przekroczone zostały wszystkie terminy na wniesienie skargi kasacyjnej. Sąd Najwyższy przypomina, że art. 398⁵ § 1 k.p.c. stanowi, że skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej, tak więc dwumiesięczny termin dopiero rozpoczął swój bieg od dnia 23 września 2008 r. Oznacza to, że wymóg wskazany w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. nie został spełniony.

Wnosząca skargę powołuje co prawda jako podstawę wniesienia skargi art. 424¹ § 2 k.p.c., który zwalnia stronę z obowiązku wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe, jednak w tym przypadku brak wyjątkowego wypadku uzasadniającego wniesienie skargi. Powołane przez skarżącą orzeczenie Sądu Najwyższego I CNP 4/06, w którym wskazano ciężką chorobę jako wypadek wyjątkowy, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c., nie znajduje odniesienia do stanu faktycznego niniejszej sprawy. Dołączone do skargi

kasacyjnej zaświadczenie lekarskie (k. 437) ma charakter enigmatyczny i nie można z niego wnioskować występowania u powódki jakiegokolwiek ciężkiej choroby.

Tym samym skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem została odrzucona w oparciu o art. 424⁸ § 2 k.p.c..